

บทนำ

...ไฟ...กำลังลุกไหม้

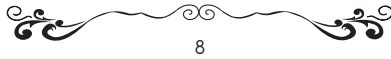
...เซโอซิริสเป็นผู้ทำให้เกิดไฟ

ผู้คนทั้งหมดในท้องพระโรงของพระราชวังหลวงแห่งเมืองซีปส์อันโอ้อ่าหรรหรา รวมทั้งฟาโรห์รามเสสปิดปากเงียบกริบ จ้องมองสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้าด้วยหัวใจเต้นระทึก ไม่มีใครรู้ว่าเซโอซิริสทำอะไร ลูกไฟดวงเล็กๆ จึงปรากฏขึ้นเหนือฝ่ามือจากความว่างเปล่า

ดวงตาสีเขียวเข้มประหลาดต่างจากดวงตาของชาวอียิปต์ทั้งหมดของผู้ให้กำเนิดไฟไม่ได้ปรายมองรอบข้าง เพียงจับจ้องอยู่ที่ชายผิวดำร่างสูงใหญ่ในชุดผ้าคลุมสีแดงสดที่กำลังพยายามหลบหนีอย่างลนลาน

พริบตาที่เซโอซิริสห่อริมฝีปาก เป่าลมไปยังลูกไฟที่ลอยอยู่บนมือ มือของเขาก็ว่างเปล่า ลูกไฟขยายใหญ่ขึ้นจนกลายเป็นเปลวไฟสีส้มอันร้อนระอุและสว่างจ้าแล่นเข้าโอบล้อมร่างของชายผู้นั้น ซึ่งพยายามยกไม้เท้าในมือขึ้นต่อต้าน แต่ไม่เป็นผล ได้แต่ส่งเสียงกรีดร้องโหยหวนเมื่อถูกไฟอันร้อนระอุโอบล้อม...เผาผลาญ

อาการดินทุรนทุรายและกลิ่นเนื้อไหม้ที่กำลังหายไปทั่วห้องโถง

สะกดผู้เฝ้ามองทุกคนให้หยุดนิ่งจนแทบลืมหายใจไม่ต่างอะไรกับหุ่น
ขี้ผึ้ง

จวบจนร่างของชายผิวดำเหลือเพียงซี่เก้าสี่เทากองใหญ่ก็ยังไม่
ใครขยับตัว ยกเว้นเพียงแต่เซโอซิริสที่ก้าวไปยังกองขี้เถ้าบนพื้น สบัด
มือแรงๆ ทีหนึ่ง สายลมหมุนก็หอบขี้เถ้ากองนั้นลอยออกไปทาง
หน้าต่าง ลดระดับต่ำลงจนถึงพื้นดิน แรงดันบางอย่างเกิดขึ้นจากจุด
ศูนย์กลางของกองขี้เถ้า ส่งผลให้ผงสีเทาทั้งหมดพุ่งกระจายปะปนไป
กับพื้นดินปนทราย จนไม่เหลือร่องรอยใดๆ อีก

ริมฝีปากบางของเซโอซิริสโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มเยือกเย็น ใบหน้า
ซึ่งมีคางามสง่าและองอาจราวเทพเจ้าของฟาโรห์รามเสสเต็มไปด้วย
ความพึงพอใจและเชื่อมั่น ร่างผอมบางยื่นหยัด...หลังเหยียดตรง ก่อน
จะก้าวซ้าๆ ไปคุกเข่าเบื้องหน้าฟาโรห์แห่งอียิปต์

ทุกสายตajibจ้องอยู่ที่ร่างเล็กๆ ที่ก้มหน้าจรดพื้นอยู่ด้วยความ
อัศจรรย์ใจ

...อียิปต์และองค์ฟาโรห์เพิ่งได้รับการปกป้องให้พ้นจากการคุกคาม
ของจอมเวทจากทิศใต้ ด้วยฝีมือของเซโอซิริส...เด็กหนุ่มอายุเพียง
สิบสองปีเท่านั้น!

บทที่ ๑

ทุกอย่างเริ่มขึ้นในวันหนึ่งของเดือนโซมุทีลี* มันเป็นวันที่ร้อนระอุด้วยแสงแดดจากดวงอาทิตย์ที่แผดเผาลงบนทุกพื้นผิวของอียิปต์ สายลมร้อนพัดเม็ดทรายปลิวขึ้นจากพื้น กลบรอยเท้าของนักเดินทาง แปลกหน้าที่ขอเข้าพบฟาโรห์รามเสส...ฟาโรห์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งราชวงศ์ที่สิบเก้าของอียิปต์

เขาเป็นชายผิวสีดำจุดจเนื้อของไม้มะเกลือ เหงื่อไหลไหล ไหลโซมกายทำให้ผิวของเขาเป็นประกายมันปลาบ ท่ามกลางแสงสว่างที่ลอดผ่านหน้าต่างเข้ามาในห้องพระโรง เสื้อคลุมสีน้ำตาลที่สวมใส่แม้จะดูหยาบ ทากมอมแมมเปรอะเปื้อนเศษดินและฝุ่นทรายจากหนทางอันยาวไกล ร่างสูงใหญ่กว่าเจ็ดฟุตของเขาขึ้นตระหง่าน โค้งค้ำับฟาโรห์รามเสสตามพิธีการด้วยอาการโอหัง ก่อนจะประกาศตน

* อียิปต์โบราณใช้ปฏิทินซึ่งปีหนึ่งมีสามร้อยหกสิบห้าวัน โดยแบ่งเป็นสิบสองเดือน เดือนละสามสิบวัน บวกกับอีกห้าวันที่เพิ่มขึ้นตอนสิ้นปี แต่ละเดือนแบ่งเป็นสามสัปดาห์ โดยแต่ละสัปดาห์มีสิบวัน ฤดูจะแบ่งตามวงจรของแม่น้ำไนล์ ช่วงที่แม่น้ำไนล์ท่วมหรือเคตห์ (Akhet) อยู่ระหว่างวันที่ 21 มิถุนายน - 21 ตุลาคม ช่วงที่แม่น้ำไนล์ลดเป็นฤดูหนาวหรือเพเรต (Peret) อยู่ระหว่างวันที่ 21 ตุลาคม - 21 กุมภาพันธ์ และฤดูร้อนหรือโซมุ (Shomu) อยู่ระหว่างวันที่ 21 กุมภาพันธ์ - 21 มิถุนายน

‘ข้าคือทนายชิต... ข้ามาเพื่อพิสูจน์ว่าเวทมนตร์ของอียิปต์นั้น
อ่อนด้อย ไม่อาจหาญขึ้นเทียบเวทมนตร์ของเอธิโอเปีย’

ฟาโรห์รามเสสสะกดอารมณ์โกรธเกรี้ยวที่ปะทุขึ้นมา ดวงตา
สีน้ำตาลเข้มทรงอำนาจที่ทำให้คนที่ขั้วชัยแข็งแกร่งที่สุดเข่าอ่อนวาววาบ
ตวาดเสียงก้อง

‘บังอาจนัก’

แต่...ชายแปลกหน้าจากเอธิโอเปียกลับไม่เกรงกลัว ถามย้อนกลับ
ไปด้วยเสียงที่มีรอยเยาะ ‘หรือว่าองค์ฟาโรห์แห่งอียิปต์ผู้ยิ่งใหญ่จะ
หวาดกลัวความจริงจนไม่กล้ายอมรับคำท้าของข้า’

ผู้ถูกท้าส่งเสียงกร้าว ‘ข้าผู้เป็นฟาโรห์...บុตรแห่งเทพเจ้า ผู้มีอำนาจ
เหนือดินแดนแห่งแม่น้ำไนล์ ไม่เคยกลัวสิ่งใด โดยเฉพาะคนเถื่อน
จากแดนใต้’

‘นั่นคือการตอบตกลงใช่หรือไม่’

เสียงหัวเราะอย่างเดือดดาลดังขึ้นเบาๆ ในลำคอก่อนตอบ ‘ยอม
ได้ ข้าจะทำให้เจ้าสำนึกว่าไม่มีอาณาจักรใดยิ่งใหญ่กว่าอียิปต์ ไม่มี
ผู้ใช้เวทผู้ใดจะมีอำนาจเหนือจอมเวทของอียิปต์’

ดวงตาของผู้มาเยือนส่องประกายเจ้าเล่ห์ ‘องค์ฟาโรห์มิได้ทำให้
ข้าที่รอนแรมมาไกลผิดหวัง’

‘เจ้าต้องการพิสูจน์อย่างไร’

‘ง่ายมาก’ ทนายชิตยื่นมือออกไปข้างหน้า ในมือของเขาถือ
กระดาศปาปิรุสอยู่ม้วนหนึ่ง ‘ข้าได้นำสาสน์ปิดผนึกฉบับนี้มาเพื่อ
ทดสอบว่าจะมีพระอลักษณ์ หรือผู้ใช้เวทคนใดในอียิปต์มีพลังเวท
กล้าแข็งพอที่จะสามารถอ่านข้อความที่เขียนอยู่ในนี้ได้โดยไม่ต้องเปิด
ผนึกหรือไม่ ถ้าไม่มีใครในอียิปต์สามารถอ่านข้อความที่อยู่ในนี้ได้
ข้าจะกลับไปยังเอธิโอเปีย และบอกพระราชอาของข้าว่าเวทมนตร์ของ
อียิปต์นั้นไร้ความหมาย’

ฟาโรห์แห่งอียิปต์ซ่อนความหนักใจเอาไว้ภายใต้สีหน้าเรียบเฉย
ดูจวบไป และหันไปทางเซ็ตน่า...บุตรชายผู้เป็นหัวหน้าอาลักษณ์หลวง
ทั้งยังได้ชื่อว่าชำนาญด้านเวทมนตร์เหนือผู้ใดในอียิปต์

‘เจ้ามีความเห็นอย่างไร’

เซ็ตน่าตอบอย่างสงบ ‘องค์ฟาโรห์ โปรดให้ชายแปลกหน้าผู้นี้
ไปพักผ่อนก่อนเถิด เลี้ยงรับรองเขาเป็นอย่างดี เพื่อแสดงให้เห็นว่า
อียิปต์อุดมสมบูรณ์ มั่งคั่งเพียงไร พຽนี้...ข้าจะนำตัวผู้ใช้เวทมาเพื่อ
แสดงให้ชายผู้ไร้สำนึกนี้ได้รับรู้ซึ่งว่า พวกเราชาวอียิปต์สามารถใช้เวทมนตร์
ได้ยอดเยี่ยมไม่แพ้ใครในโลกนี้’

ฟาโรห์รามเสสพยักหน้า ‘ให้เป็นไปตามนั้น’

‘งั้นข้าขอลา...จนกว่าจะถึงเวลา...’

ทนาห์ซิดเอ่ยด้วยยิ้มมุมปาก ทำความเคารพอย่างล้อเลียน ก่อน
จะเดินออกไปพร้อมกับทหารซึ่งทำหน้าที่นำทางเขาไปยังห้องพัก

แม้ว่าในห้องพระโรงต่อหน้าฟาโรห์รามเสสและเหล่าขุนนาง
ทั้งหลาย เซ็ตน่าจะพูดออกไปด้วยท่าทางที่มั่นใจ แต่แท้จริงแล้วจิตใจ
ของเขาร้อนรนและว้าวุ่น เพราะเขา...ซึ่งเป็นถึงเจ้าของคัมภีร์แห่งธอธ*
เป็นนักปราชญ์และจอมเวทแห่งอียิปต์ ได้ลอบใช้พลังเวททดลองดู
แล้ว พบว่า...หากไม่เปิดผนึก แม้แต่เขาเองก็ไม่สามารถอ่านข้อความ
ในสาส์นป้าปิร์สุสที่ม้วนและปิดผนึกด้วยเวทมนตร์อันร้ายกาจอย่าง
แน่นหนานั่นได้

เมื่อกลับมาถึงตำหนักที่พัก เซ็ตน่าล้มตัวนอนลงบนพูก ครุ่นคิด
ด้วยสีหน้าที่เคร่งเครียดและซีดเผือด จนภรรยาที่เดินมาหาพร้อมกับ

* ธอธ (Thoth) เทพเจ้าที่สำคัญองค์หนึ่งของอียิปต์โบราณ มีรูปร่างเป็นคน ศิระะเป็นนกกระยาง ได้ชื่อว่าเป็น
‘หัวใจ’ และ ‘ลิ้น’ ของเทพรา เป็นผู้แปลความจำนงของเทพราเป็นคำพูด นอกจากนั้นเทพธอธยังเป็นเทพที่
เกี่ยวข้องกับเวทมนตร์ อนุญาโตตุลาการ การเขียน วิทยาศาสตร์ และผู้พิพากษาแห่งความตายด้วย

ลูกชายคิดว่าเขาป่วย พอเขาเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ฟัง ภรรยาของเขา ร้องไห้ออกมาอย่างกั่นไม่อยู่ ขณะที่ลูกชายกลับหัวเราะว่า

‘ลูกชายข้า’ เซ็ดหน้าเอ่ยพลางมองเซโอซิริส...ลูกชายคนเดียวที่เขา ตั้งชื่อให้โดยมีความหมายว่าของขวัญจากเทพโอริซิส...อย่างแปลกใจ ‘เหตุใดเจ้าจึงหัวเราะ ในเมื่อข้าและองค์ฟาโรห์...ปู่ของเจ้า กำลังเผชิญ กับสถานการณ์ร้ายแรงที่อาจทำให้อียิปต์ถูกคนทั่วหล้าหัวเราะเยาะ เช่นนี้’

เด็กหนุ่มกอดอก ยิ้มยิงฟัน ‘ข้าหัวเราะเพราะท่านกำลังกลัดกลุ้ม กับสิ่งเล็กน้อย ปัญหา...ที่ไม่ใช่ปัญหาเลยสักนิด แต่เป็นของขวัญจาก เทพเจ้าเพื่อส่งเสริมความรุ่งโรจน์ของอียิปต์ เป็นโอกาสที่จะทำให้ พระราชาแห่งเอธิโอเปียผู้โอหังและจอมเวทผู้อ่อนด้อยต้องก้มหัวให้ กับอียิปต์ ท่านพ่ออย่าได้ทุกข์ใจไปเลย ข้าจะเป็นผู้อ่านสาสน์ปิดผนึก นี้เอง’

คำพูดของเซโอซิริสทำให้เซ็ดหน้าลุกพรุดขึ้นจากที่นั่ง จ้องมอง ใบหน้าที่มีเค้าความหล่อเหลาไม่แพ้องค์ฟาโรห์ผู้เป็นปู่อย่างตื่นตะลึง ระคนกลางแคลง

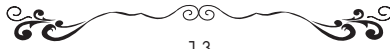
‘เจ้ามั่นใจจริงหรือ’

คนถูกถามหัวเราะอย่างสบายใจ ดวงตาสีเขียวมรกตใสกระจ่าง ที่ไม่เหมือนใครเป็นประกายด้วยความมั่นใจอันเต็มเปี่ยม

‘ท่านพ่อต้องการทดสอบข้าหรือไม่’

วันรุ่งขึ้น...เมื่อทุกคนมาถึงห้องพระโรงอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา แล้ว ฟาโรห์รามเสสก็ยกหน้าเป็นสัญญาณให้ทหารนำตัวชายจาก เอธิโอเปียเข้ามา

ทนายชิตก้าวยาวๆ เข้ามาในห้องด้วยท่าทางยโส ก้มศีรษะเพียง นิดๆ อย่างไม่เห็นฟาโรห์แห่งอียิปต์ซึ่งนั่งอยู่บนบัลลังก์อยู่ในสายตา

เขายื่นม้วนปาปิรุสไปตรงหน้า

‘ฟาโรห์แห่งอียิปต์ จงออกคำสั่งให้ผู้ใช้เวทของท่านอ่านข้อความในศาสน์ปิดผนึกนี้ หากไม่เช่นนั้นก็จะยอมรับว่าเวทมนตร์ของอียิปต์นั้นอ่อนด้อย’

ฟาโรห์รวมเสสสะกดเพลิงโทสะเอาไว้ หันไปทางเซตนา ‘เจ้าเป็นจอมเวทของอียิปต์ จงแสดงให้คนป่าเถื่อนผู้นี้สำนึกถึงความยิ่งใหญ่ของอียิปต์ ทำให้มันอ่อนวอนขอความเห็นใจจากเจ้า ทำให้มันก้มศีรษะอ่อนวอนขอภัยต่อข้า และกลับไปรายงานถึงความพ่ายแพ้ต่อพระราชอาของมัน’

หัวหน้าอาลักษณ์หลวงก้าวขึ้นมาข้างหน้า ก้มศีรษะให้ผู้ใช้เป็นบิดาก่อนตอบด้วยรอยยิ้ม ‘เวทมนตร์เช่นเด็กเล่นขายของนี้ ไม่จำเป็นต้องให้ข้า...หรือผู้ใช้เวทที่ศึกษามานานปีออกแรงหรือ’

‘เจ้าหมายความว่าอย่างไร’

‘เวทมนตร์อ่อนด้อยของเอธิโอเปียที่ร้ายคลุมม้วนปาปิรุสนั้น เพียงผู้ใช้เวทขั้นฝึกหัดก็สามารถทำลายได้...’

เขาเว้นระยะพูดครู่หนึ่งเพื่อให้ทุกคนในห้องพระโรง...โดยเฉพาะทนายชิต...เข้าใจความหมายดูแคลนนั่น

‘เจ้าหมายถึงใครนั่นหรือ’ ผู้นั่งอยู่บนบัลลังก์ถามอย่างสนใจ

รอยยิ้มบนหน้าของหัวหน้าอาลักษณ์หลวงขยายกว้างขึ้นพร้อมกับตอบอย่างภาคภูมิใจ ‘...เซโอซิริส...บุตรชายอายุสิบสองปีของข้าจะเป็นผู้อ่านศาสน์ปิดผนึกนั่นเอง’

สิ้นคำประกาศของเซตนา เสียงพิมพ์อย่างไม่เชื่อทุกิดังกระหึ่มทั่วห้องพระโรง ยิ่งเมื่อเซโอซิริสก้าวออกมาจากด้านหลังฝั่งหนึ่งของบัลลังก์ที่ฟาโรห์รวมเสสนั่งอยู่ เสียงหัวเราะเบาๆ ก็ดังขึ้นแทรกเสียงพิมพ์ เนื่องจากร่างเล็กๆ และผิวขาวของเด็กหนุ่มนั้นดูเล็กจิวเสียดเหลือเกินเมื่อเทียบกับร่างสูงใหญ่ของชายผิวดำ

ฟาโรห์รามเสสก็มองหลานชายคนโปรดด้วยสายตาปราณี และคาดหวัง

‘เซโอซีริส...หลานข้า เจ้าจงบอกข้อความในศาสน์ปิดผนึกนั้นให้ ข้าและทุกคนในห้องพระโรงนี้ฟัง’

เซโอซีริสก็ลงทำความเคารพฟาโรห์แห่งอียิปต์ผู้เป็นปู่ ก่อนจะ พุดด้วยเสียงแจ่มใส ชัดเจน ดังไปทั่วห้องพระโรง

‘เรียนองค์ฟาโรห์...ม้วนปาปิรุสที่อยู่ในมือจอมเวทแห่งเอธิโอเปีย ผู้นี้ เขียนถึงนิทานการประลองพลังเวทระหว่างจอมเวทของอียิปต์และ จอมเวทของเอธิโอเปียเมื่อห้าร้อยปีก่อน’

ดวงตาของทนายชิตเบิกกว้างขึ้นอย่างคาดไม่ถึง มือข้างขวาที่ถือ กระจดาษาปาปิรุสอยู่สั่นเล็กน้อย ขณะที่ฟาโรห์แห่งอียิปต์ที่นั่งอยู่บน บัลลังก์ยิ้มอย่างพอใจ

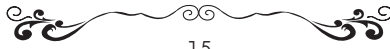
‘จงเล่ารายละเอียดมา’

เด็กหนุ่มกอดอก เดินวนไปรอบๆ ชายผิวดำ ดวงตาสีเขียวเข้ม ของเขาค่อยมองทะลุได้ทุกสิ่ง จนทำให้คนถูกมองขนลุกเกรียว

‘เมื่อห้าร้อยปีก่อน พระราชาแห่งเอธิโอเปียผู้นั่งอยู่บนบัลลังก์ ในวังหินอ่อนริมแม่น้ำไนล์ ไกลจากที่นี่ไปทางทิศใต้ เบื้องหน้าของ เขามีผู้ใช้เวทที่กล้าแข็งรวมตัวกันอยู่ เขาเปรียบกับเหล่าผู้ใช้เวทว่า ทหาร เอธิโอเปียของเขาไม่อาจหาญขึ้นเทียบกับกองทัพอันแข็งแกร่งของ อียิปต์ได้ในสงคราม แต่...เวทมนตร์ของเอธิโอเปียไม่ด้อยไปกว่า เวทมนตร์ของอียิปต์แน่นอน...’

‘...ผู้ใช้เวทคนหนึ่งรีบเอ่ยอย่างประจบประแจงว่า ถูกต้องแล้ว พระราชา...กระทั่งผู้ใช้เวทที่อ่อนด้อยเช่นเขา ก็สามารถถ่ายทอด บดบังแสงอาทิตย์ ทำให้อียิปต์ตกอยู่ในความมืดได้ติดต่อกันสามวัน สามคืน ได้ยินดังนั้นผู้ใช้เวทอีกคนก็เสริมว่า เขาสามารถทำลายพืชผล ทางการเกษตรของอียิปต์ที่จะงอกงามในฤดูนี้ ผู้ใช้เวทแต่ละคนแย่ง

กันไอ้อวดความสามารถของตน...’

‘...จนกระทั่ง...หัวหน้าของผู้ใช้เวท...ซึ่งเป็นจอมเวทกล่าวขึ้นว่า เขาสามารถใช้เวทมนตร์นำฟาโรห์แห่งอียิปต์มาที่เอธิโอเปีย ดีฟาโรห์ด้วยไม้ต่อหน้าประชาชนชาวเอธิโอเปียห้าร้อยครั้ง ก่อนจะนำกลับไปส่งที่อียิปต์ในระยะเวลาเพียงห้าชั่วโมง...’

‘...พระราชอาชญาแห่งเอธิโอเปียเห็นดีเห็นงามกับแผนการนี้ และออกคำสั่งให้จอมเวทผู้นั้นลงมือทันที หากทำสำเร็จก็จะตรึงรางวัลให้เป็นอย่างงาม...’

ฟาโรห์รามเสสกำมือแน่น แค้นเสียงลอดไฝพัน ‘พวกคนเถื่อน เป็นเพียงแค่ว่าสแต่ช่างบังอาจนัก มันทำสำเร็จหรือไม่’

‘เรียนองค์ฟาโรห์...อย่าเพิ่งมีโทษะ นิทานยังอีกยาวนัก โปรดฟังให้จบก่อน...’ เซโอซิริสยิ้มบางๆ และพยักหน้า ‘...ใช่...พวกมันทำสำเร็จ จอมเวทผู้นั้นปั้นหุ่นขี้ผึ้งเป็นรถม้าและคนขับ ร่ายมนตร์ทำให้หุ่นเหล่านั้นมีชีวิต รถม้านำฟาโรห์แห่งอียิปต์ไปที่เอธิโอเปียในคืนนั้นเอง...’

พูดถึงตรงนี้ก็เขาก็หยุดเดิน ยืนอยู่ตรงหน้าของจอมเวทแห่งเอธิโอเปีย ถามด้วยเสียงลือเลือน

‘...สิ่งที่ข้ากล่าวมาจนถึงตอนนี้ ใช่สิ่งที่เขียนอยู่ในม้วนปาปิรุสในมือเจ้าหรือไม่ ตอบตามความสัตย์ มิเช่นนั้นเทพอมอนราชจะลงโทษเจ้า’

ทหารชิตพงษ์ถอยหลังไปหนึ่งก้าว เหงื่อเม็ดโตๆ ซึมออกตามรูขุมขน เขาตอบเสียงเบา ‘ใช่...เจ้ากล่าวได้ถูกต้องไม่มีผิดเพี้ยน’

เด็กหนุ่มเดินไปนั่งบนที่นั่งใกล้กับบัลลังก์และเล่าต่อ

‘ฟาโรห์องค์นั้นตื่นขึ้นในตอนเช้าด้วยความเจ็บปวดแสนสาหัส จนแทบขยับตัวไม่ไหว รอยถูกตีด้วยไม้หลายร้อยรอยบนแผ่นหลัง บ่งบอกว่าเขาไม่ได้ฝันไป ฟาโรห์จึงเรียกเหล่าผู้ใช้เวทมา บอกเล่าถึงความอัปยศที่ได้รับ และประกาศว่าต้องการแก้แค้นพระราชอาชญาแห่ง

เอธิโอเปีย ยิ่งไปกว่านั้น เขาต้องการให้เหล่าผู้ใช้เวทปกป้องอียิปต์จาก
เวทมนตร์ร้ายของคนเถื่อน...'

'...เคอห์เฮ็ป...หัวหน้าผู้ใช้เวท จอมเวทแห่งอียิปต์กัมศิระลงต่อ
หน้าฟาโรห์ และพูดว่าเขาจะไม่ยอมให้เอธิโอเปียแสดงความโอหังต่อ
อียิปต์อีกต่อไป เขาบอกฟาโรห์ว่ายามค่ำของคืนนั้น เขาจะขอรับ
คำปรึกษาจากเทพธอท...เทพแห่งเวทมนตร์ วันรุ่งขึ้นเขาจะอมรู้วิธีที่
จะจัดการกับพระราชธาและจอมเวทของเอธิโอเปีย...'

'...คืนนั้นเคอห์เฮ็ปนอนในวิหารบูชาเทพธอท...และเทพธอทผู้มี
เคียรเป็นนกกกระยางได้มาพบเขา บอกวิธีที่จะแก้แค้นและป้องกัน
อียิปต์และฟาโรห์...'

'...คืนต่อมา จอมเวทแห่งเอธิโอเปียส่งรถม้ามาอีก แต่...เวทมนตร์
จากเทพธอทแข็งแกร่งจนทำลายรถม้าเวทมนตร์ให้จางหายไปกับ
ความมืด ขณะเดียวกับที่เคอห์เฮ็ปได้ปั้นรถม้าและหุ่นทหารจากขี้ผึ้ง
เช่นเดียวกัน ร่ายเวทมนตร์ให้มีชีวิตและส่งไปรับตัวพระราชธาแห่ง
เอธิโอเปียมาที่ลานกว้างหน้าวิหารบูชาเทพอามอนรา ใช้ไม้ตีพระราชธา
แห่งเอธิโอเปียหนึ่งพันครั้งต่อหน้าฝูงชน...'

ฟังถึงตรงนี้ ฟาโรห์รามเสสก็หัวเราะก้อง ตีมือลงบนที่เท้าแขน
อย่างพอใจ

'ดีมาก ทำได้ดี'

'เรียนองค์ฟาโรห์ นิทานยังมีต่อไปอีก...' เซโอซิรูลุกขึ้นจากเก้าอี้
และเดินเข้าไปใกล้หน้าต่างอีกครั้ง '...พระราชธาแห่งเอธิโอเปียตื่นขึ้น
มาพร้อมกับความเจ็บปวด เขาริบเรียกจอมเวทมาเพื่อปกป้องเขาจาก
เวทมนตร์ของอียิปต์ และแก้แค้นต่อฟาโรห์ แต่...แม้จะพยายามมาก
เท่าไร จอมเวทก็ไม่สามารถทำอะไรได้ พระราชธาแห่งเอธิโอเปียถูก
รถม้านำไปยังอียิปต์ และถูกตีต่อหน้าสาธารณชนพันครั้งติดต่อกัน
สามคืน จนกระทั่งไม่อาจทนไหว กัมศิระจะอ้อนวอนต่อฟาโรห์แห่ง